

Arrest

nr. 218 958 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. RAHOU
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is België binnengekomen met een visum type C (kort verblijf) dat geldig was van 16 januari 2018 tot 1 maart 2018.

1.2. Op 21 juni 2018 wordt verzoeker betrap op het verkopen van verdovende middelen.

1.3. Op 3 oktober 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

1.4. Tevens op 3 oktober 2018 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.5. Op diezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer;

Naam: A. G.

Voornaam: D.

Geboortedatum: 28.01.1977

Geboorteplaats: S. D.

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 03.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

♦ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken: de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 03.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 03.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene heeft op 04.07.2018 geweigerd de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht in te vullen. Met andere woorden, de betrokkene heeft ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, tweede lid, 1° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheids-, proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel. De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat de verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° Indien voor vrijwillig vertrek werd geen termijn toegestaan.

Eerste onderdeel,

1.

De opgelegde termijn van 3 jaar is in casu een maximumtermijn.

Als motief wordt gegeven dat er een risico bestaat op onderduiken daar hij in België verblijft sedert 16.01.2018 en aan zijn wettig verblijf een einde kwam op 01.03.2018 en dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn.

Verweerder stelt dat er hierdoor een risico op onderduiken bestaat.

Verder wordt als motief gegeven dat verzoeker veroordeeld is op 03.10.2018 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf (met uitstel van 5 jaar) van 20 maanden.

Verder wordt ook als motief gegeven dat verzoeker geweigerd heeft de vragenlijst i.v.m. de hoorplicht in te vullen en er hieruit volgt dat verzoeker geen familieleden in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft. Verzoeker stelt dat de motieven falen om de maximumtermijn van driejaar te staven. Artikel 74/11 vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval' en met in achtnaam van het proportionaliteitsbeginsel.

2.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door de maximumtermijn van driejaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het vonnis van de Correctionele rechtbank Antwerpen. Er moet evenwel worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van zijn situatie in België, tot die termijn wordt gekomen. Er wordt geen rekening gehouden met het werkelijk privéleven van verzoeker.

Verzoeker heeft reeds geruime tijd een relatie met mevrouw C. R. R. Zij hebben de procedure opgestart om een huwelijksaangifte in te dienen bij de gemeente. Verzoeker heeft een vaste verblijfplaats bij zijn verloofde. Er bestaat aldus geen risico op onderduiken. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

3.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van drie jaar, die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu volledig afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

4.

Verzoeker betwist dat de beslissing kan stellen dat hij door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bestreden beslissing motiveert niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu wordt als enig feitelijk argument de veroordeling d.d. 03.10.2018 opgegeven. Het gaat om de eerste en eenmalige veroordeling in België.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Er is geen enkele aanduiding dat verzoeker door de ondergane gevangenisstraf, in casu de periode in voorhechtenis, zijn les niet zou geleerd hebben. Er is geen enkele aanduiding van een negatieve evaluatie van het ondergaan van de gevangenisstraf. Ook in het gedrag van verzoeker in de gevangenis was er geen enkele aanduiding voor een actueel gevaar.

5.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel."

2.2. In het eerste onderdeel voert verzoeker aan dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom hem een inreisverbod met een maximum van drie jaar werd opgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het inreisverbod, wat betreft de keuze om de termijn van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, verwijst naar de veroordeling tot 20 maanden gevangenisstraf wegens drugsfeiten. Daarnaast wordt met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM gemotiveerd dat verzoeker heeft geweigerd om de vragenlijst in te vullen.

Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, met name omdat er een schending van de openbare orde en een gevaar voor de maatschappij, dat drugshandel inhoudt, is. Verzoeker verwijst op algemene wijze naar de wetgeving omtrent het inreisverbod en jurisprudentie omtrent de motieven van openbare orde, doch toont daarmee niet aan waarom *in casu* de motivering niet afdoende zou zijn. De Raad wijst erop dat de verwerende partij ook over de mogelijkheid beschikt om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wegens een ernstig gevaar voor de openbare orde, hetgeen zij niet heeft gedaan. Het inreisverbod geldt *in casu* voor drie jaar, wat valt binnen de algemene grenzen van een inreisverbod, zoals bepaald in artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert bovendien uitdrukkelijk dat georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid', zoals bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest C-145/09 *Duitsland t. Tsakouradis* van 23 november 2010.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met alle specifieke elementen van de zaak. Wat betreft de elementen met betrekking tot het gezinsleven, heeft verzoeker geweigerd de verwerende partij hiervan in te lichten toen dit hem werd gevraagd.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen risico op onderduiken bestaat omdat hij bij zijn partner verblijft, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, die niet op hotel verblijft, zijn verblijfplaats aan de verwerende partij niet kenbaar heeft gemaakt overeenkomstig artikel 5 van de vreemdelingenwet en derhalve niet meewerkt met de overheden. Met betrekking tot de huwelijksaangifte die hij zou hebben ingediend, legt verzoeker geen enkel stuk ter ondersteuning van deze verklaring neer. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom het inreisverbod van drie jaar disproportioneel zou zijn. De Europese rechtspraak waar verzoeker verder naar verwijst, heeft betrekking op de begunstigden van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker, waarvan niet wordt betwist dat hij slechts met een visum voor kort verblijf naar België kwam en dat deze termijn reeds is verstreken, valt onder de toepassing van de Terugkeerrichtlijn.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 44 nonies, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoor recht van artikel 41 Handvest grondrechten EU.

1.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoeker ziet deze overwegingen hier voor herhaald en hij sluit er zich bij aan:

"3.6. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

3.8. De Raad concludeert aldus dat verzoeker concrete kritiek uitoefent op de wijze waarop in casu het hoorrecht werd uitgeoefend, waarbij het administratief dossier enkel een door verzoeker ondertekende vragenlijst "hoorrecht" van 8 januari 2018 bevat die is opgesteld in het Italiaans en niet is vergezeld van een vertaling in één van de landstalen. In deze omstandigheden wordt een wettigheidscontrole door de Raad op de bestreden beslissing verhinderd (RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323). De Raad kan in deze ook niet uitsluiten dat de elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelt en die hij zou hebben aangebracht indien hij specifiek zou zijn gehoord in het kader van een inreisverbod, aanleiding zouden hebben kunnen geven tot een andersluidende beslissing dan een inreisverbod met een geldingsduur van 15 jaar. Hierover concreet oordelen zou de Raad ertoe nopen zich in de plaats te stellen van de verwerende partij bij het appreciëren van de geldingsduur van een inreisverbod, wat hem niet toekomt als annulatierechter (RvS 7 juni 2018, nr. 241.738). Een vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich derhalve op."

Ook in casu heeft er geen hoorrecht plaatsgevonden die specifiek gericht is op de hier bestreden beslissing.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). "

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RW dd. 27.09.2013.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat verzoeker dit arrest van 24 juni 2014 wat de principes betreft hier voor herhaald aanziet, en het bij de stukken voegt.

Dat in dezelfde zaak Valderrama Correa t. Belgische Staat bij arrest nr. 135 914 van 7 januari 2015 de bijlage 13 septies vernietigd werd op basis van het in UDN als ernstig weerhouden middel, met name de schending van het hoorrecht en de mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Dat ook het arrest van 7 januari 2015 hier voor herhaald wordt aanzien wat de wettelijke grondslag voor de vernietiging betreft, en onder de stukken wordt gevoegd.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2.

Uit de beslissing blijkt dat er geen hoorrecht is gerespecteerd. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoeker geweigerd heeft de vragenlijst in te vullen op 04.07.2018. Het invullen van een vragenlijst is niet het uitoefenen van het hoorrecht. Dit is een herleiding van het hoorrecht naar puur formalisme en kan niet aanvaard worden.

Het hoorrecht moet gericht zijn op het inreisverbod zelf. Een loutere verwijzing naar de weigering om een vragenlijst in te vullen op 04.07.2018, drie maanden vooraleer de hier bestreden beslissing genomen is, als het vervullen van de hoorplicht is niet serieus.

Het hoorrecht houdt in dat de betrokkene zijn actuele situatie in België zou moeten kunnen toelichten op het ogenblik dat er een beslissing genomen wordt.

Dit is geenzins het geval in de bestreden beslissing.

In casu is er sprake van een termijn van drie maanden tussen het verzoek om de vragenlijst in te vullen en de hier bestreden beslissing. Dergelijke lange termijn houdt een duidelijke schending van het hoorrecht in.

Overigens had verzoeker, indien hij wel deugdelijk verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker had gewezen op het gegeven dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw C. R. sinds oktober 2016 en dat zij de intentie hadden (en nog steeds hebben) om te huwen. Dat hij wel degelijk een familie- en privéleven heeft in België.

3.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnterpreteerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aam-eiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Als hij gehoord was had hij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

2.2.2. Verzoeker voert in essentie aan dat hij niet naar behoren werd gehoord. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker door de verwerende partij werd verzocht om een vragenlijst in te vullen, hetgeen hij heeft geweigerd. Nu verzoeker zelf zijn medewerking in het kader van het recht om gehoord te worden heeft geweigerd, kan hij deze tekortkoming bezwaarlijk aan de verwerende partij toeschrijven. Verzoeker voert aan dat hij een relatie heeft in België en dat, indien hij was gehoord, hij de verwerende partij hiervan op de hoogte had kunnen stellen. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker de gelegenheid werd geboden de elementen aan te brengen waarmee rekening moest worden gehouden. Het feit dat dit schriftelijk door middel van een vragenlijst is gebeurd, doet hieraan geen afbreuk. Hoe dan ook kan een tekortkoming aan de verplichting om de betrokkene te horen slechts tot een vernietiging leiden indien verzoeker aannemelijk maakt dat hij elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing aanleiding hadden kunnen leiden. Verzoeker verwijst daarbij naar zijn partnerrelatie, doch blijft volledig in het ongewisse omtrent het verblijfsstatuut of de nationaliteit van deze partner, evenals de aard en de hechtheid van deze relatie. Hij brengt geen enkel element aan waaruit kan blijken dat deze partnerrelatie afhankelijk is van zijn verblijf in België. Verzoeker beperkt zich tot vage verklaringen en toont niet aan dat hij, zelfs indien hij nogmaals zou zijn gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT